

kan finde Plads indenfor Arbejdsløsheds-kasserne, fordi de formentlig maa have nægtet at paatage sig det Arbejde, der har kunnet anvises dem. I hvert Fald er det en Kendsgerning, at adskillige, som paa den her omhandlede Tid kom ind i Kasserne, atter er kommet ud af dem.

Trods dette høres Taler om disse Misbrug fremdeles. Men de Eksempler, der gives, er ikke mange og ikke særlig overbevisende. Her i Salen er der, saa vidt jeg har kunnet følge med, overhovedet ikke fremført positive Eksempler; men dette er sket paa det Arbejdsgivermøde, til hvilket jeg ogsaa maa gøre et Par Bemærkninger. Der taltes derom en Undersøgelse, som var foretaget, og hvorved det var godtgjort, at trods det, at der var Tusinder af arbejdsløse, kunde der ikke skaffes ganske enkelte Arbejdere til Arbejdet i visse Fag. Jeg har set, at den samme Udtalelse om en Undersøgelse blandt 10 000 Arbejdere er fremsat af andre paa andre Møder. Jeg ved slet ikke, hvad det er for en Undersøgelse, man saaledes taler om. Jeg har ikke haft Lejlighed til at betragte denne Undersøgelse, den Maade, hvorpaa den er foretaget, eller Resultaterne af den. Formodentlig er det en ganske ensidig Bedømmelse, der er foretaget af Arbejdsgiverforeningen. Men hvis man ved denne Undersøgelse fra Arbejdsgiverforeningens Side mener at have konstateret Misbrug, hvorfor er saa disse Misbrug ikke blevet indberettet paa behørig Maade til det Ministerium, der har med disse Sager at gøre?

Det siges uden videre, at arbejdsløse, hvem der anvises Arbejde, undlader at tage Arbejdet eller forlader det straks efter at have paabegyndt det. Det er en Vending, som man kan møde adskillige Steder, og af Paastanden om, at medens der er mange Tusinde arbejdsløse, er det ikke muligt at finde 4 Kvinder til at sortere Klude eller at finde enkelte Arbejdere til anden Virksomhed, maa man altsaa forstaa, at disse mange Tusinde arbejdsløse, efterhaanden som der anvises dem Arbejde, ganske ugenert nægter at gaa i Arbejde. Hvorledes er nu det sande Forhold? Det er selvfølgelig ganske anderledes. Den Undersøgelse, som der her er Tale om, og hvis Form jeg aldeles intet kender til, udover hvad jeg har læst i Referatet af de paagældende Taler i Arbejdsgivermødet, kan jeg ikke indlade mig paa, da den, som sagt, aldeles ikke er forebragt paa rette Sted. Derimod har jeg ladet forespørge hos Arbejdsanvisningsdirektoratet, som jo ved, hvorledes Forholdet er, idet der, naar der

anvises Arbejde, er Pligt for Arbejdsgiveren til at anmelde, om vedkommende Arbejder er kommet, og ogsaa en Pligt til at anmelde, om vedkommende har forladt Arbejdet straks efter.

Det viser sig da, at der i Maanederne September—Oktober 1919 — jeg har blot valgt disse sidste to Maaneder — i saavel København som Provinserne gennem den offentlige Arbejdsanvisning er anvist 18 961 mandlige og kvindelige Arbejdere. Man maa altsaa, efter hvad der siges, formode, at næsten alle disse har nægtet at gaa i Arbejde; thi det er jo, som man siger, ikke muligt at faa blot 4 Kvinder til at sortere Klude. Og hvorledes er saa det sande Forhold? Det er dette, at af disse 18 961 mandlige og kvindelige Arbejdere er 266, nemlig 224 i København og 42 i Provinserne, udeblevet fra det anviste Arbejde. 266 af de 18 961 — det er altsaa alt, hvad man i saa Henseende kan dokumentere for 2 Maaneder. Af de 18 961 har saa 192, nemlig 125 i København og 67 i Provinserne, atter forladt Arbejdet kort efter, at de er gaaet i Arbejde. Men det bliver altsaa stadig ganske faa Tilfælde, mellem $\frac{1}{100}$ og $1\frac{1}{2}$ pCt., hvor Folk har undladt at gaa i Arbejde eller har forladt Arbejdet kort efter, at det var paabegyndt.

Men selv disse, i Forhold til det samlede Antal anviste, meget smaa Tal er ikke de endelige. Hvis vi kunde undersøge Grundene til, at de paagældende er udeblevet eller har forladt Arbejdet, saa vilde vi faa at se, at disse Tal, de 266 og de 192, meget hurtig vilde blive reduceret til endnu mindre. I det Øjeblik Arbejdsanvisningskontoret sender Ordre til en arbejdsløs om at gaa i Arbejde, kan den paagældende muligvis selv have skaffet sig Arbejde uden endnu at have faaet dette anmeldt til Kontoret, og dette kan altsaa være Grunden til, at han ikke har søgt det Arbejde, der anvises ham. Det kan ogsaa tænkes, at den paagældende ligger syg og desuagtet staar indskrevet paa Arbejdsanvisningens Liste over arbejdsløse. Der kan endvidere for en arbejdsløs tænkes dette, at han kan være rejst bort, maaske for at søge Arbejde ude i en Nabokommune. Det kan ogsaa hænde — det sker dog —, at Brevkortet kan være forsinket eller ikke kommet den rette Adressat i Hænde. Der skal ikke saa forfærdelig mange af den Slags Ting til for at reducere Tallet 266 til noget meget betydningsløst, og først naar vi har foretaget en saadan Reduktion, naar vi til Antallet af virkelig arbejdsu villige. Disse bliver, hvis disse Forhold bliver bekendt paa rette Sted, ogsaa behandlet paa behørig Maade.